

Alevsiz Yanıyorum

– İbrahim Kilik · 15 Nisan 2010

Anladım, kumdan kaleler yapmakla eşdeğermiş sana bel bağlamak. Bir oyun çocuğu değilim, her seferinde, yıkılan kaleyi yeniden yapmak eğlendirmiyor beni artık. Ellerinin gümüşi kıyılarında ruhumu yıkamak isterdim. Dizlerinde yorgun başımı dinlendirmek ve erguvan mevsiminde, erguvan gülüşlerinde kaybolmak tek arzumdu.

Miadı dolmuş bir eşya gibi, bir kenara atılmak istemezdim. Zambak ellerinde bir kâğıt misali dürülmek bile ayrı bir haz verirdi.Yağmurlarında, iliklerime kadar ıslanmak süslerdi rüyalarımı. Lâkin bir kör makas budadı dallarımı. Hoyrat bir fırar yıktı umutlarımı. Öyle bir an geldi ki hurufat bile uzak durmaya başladı benden. Kâğıt ve kalem de eski desteğini çekti. Birkaç kelamı bir araya getirmek için akla kararı seçiyorum.

Ellerini özleyen ellerim, kilittendi âdeti. Dağarcığımda sözcükler tükendi...

Ama, içimde alevden ummanlar coşuyor... O alev ummanında mumdan gemilerle meçhul iklimine sefere çıkıyorum her nefesimde... Bakma! Sözcük fukarası durumuna düştüğümde, ifade edemiyorum hislerimi. Göz göre göre, ellerimden kayıp gittin. Dalgaların, sabah akşam dövdüğü bir kepeze döndü bağrım... Hani, cerrahlar toplanıp yarsalar bağrımı, karşılılarına çıkar gül dibaceli adın... Neşter vurulsa kalbime, fışkıran kan; gül renginde adını yazar toprağa. Toprakta geldim toprağa döneceğim.

Ölüm meleği, emaneti yoklamaya geldiğinde, yüreğimde seni de götüreceğimden kuşkun olmasın. Sen, gönül rahatlığıyla salın başka iklimlerde. Ben senin gümüşi kıyılarının hayali ve hasretiyle yaşamaya alıştım...Sen bir denizsin, ben kumdan kalelere sığınmış bir yorgun nefer...

Silahsız, savunmasız bir aşk tutsağı...

Sularında kaybolup gitmeye can atıyorum. Sen beni hep dışarı atıyorsun. Zaman alıp başını gidiyor ılgar misali. Ben ardından bakıp kalıyorum. Dumanımın tütmediğine bakma için için yanıyorum. Bu hâldeyken bile, hep senin mutluluğun için dualarım.

Ankara,14.04.2010 İ.K